

Kiss Kálmán

Bordal

Mint virághoz, úgy nyúlok a pohárhoz,
Egy korty illatot emelek a számhoz.

Cseppek csengenek, ízek muzsikálnak,
Megcsókolom fényszirmát a pohárnak.

Óvatosan, hogy mohón le ne nyeljem,
Dajkálgatja a bor szent testét a nyelvem.

Ámulva látom: a boros pohárból
Villogatja rám arany íját Ámor.

Bú, kín, gond, aggály mostan nem gyötör:

Feledve, hogy porból, sárból vagyok,
Fölhörpintek három-négy csillagot.

Mint szentséget, úgy tartom poharam,
Átala vagyok szebbik önmagam.

Bernadett

Mint forró platni, úgy süt a bőre,
Megölel, s csupa seb leszél tőle.
Csókolnád mégis. Történjen bármi!
Akkor is, hogyha holtig fog fájni.

Tandal

Rohadt dolog, hogy senki vagy,
Hogy minden nap leköpnék.
Hiába állsz a katedrán,
Vihognak, kiröhögnek.

Nézed: talán sliced nyitva van.
Mit is lehet itt tenni?
Megmarkolod a jövődöt,
S markodban nincsen semmi.

Ó, hogy ragyogott

Ó, hogy ragyogott, hogy sütött a teste!
Az a forróság el nem mondható.
A föl-főlizzó emlék paraszától
Versem papírján meggyulladt a szó.

Törvény

Mi túlértem, az megrohad,
Azt bizony ki kell dobni.
Ez a törvény. Ily egyszerű.
S mégsem lehet megszokni.

Mert amikor léted a tét,
Hebrencselsz minden másról.
Bár éppen most esz meg a bűz,
Te azt hiszed: virágszol.

Balatoni disztichon

Jól tudom én azt: itt ez a víz nem az Égei-tenger,
Ám az a lány ottan – esküszöm! Aphrodité.